

[Poul Møller.]

ved, hvor lidt gennemsnitsberegninger i virkeligheden er værd på dette område. Det, der har interesse, er at sammenligne nogle konkrete virksomheders, kooperative og private, skattemæssige vilkår i forhold til indkomst eller i forhold til overskud.

Betænkningen har endvidere den svag-
hed, at man kun tager kolonialsalget og ikke omsætningen af grovvarer, beklædning og isenkram i betragtning. Også herved synes jeg at sammenligningen kommer til at halte, når man ved, hvor stor en omsætning af grovvarer der er tale om for kooperationens vedkommende. Vi mener altså ikke, at den redegørelse, der er givet, er tilfredsstillende, og vi mener, at materialet er mangelfuldt. Alligevel synes jeg, der er nogle resultater, som står klart for os.

Jeg må sige, at jeg ikke er enig med det ærede medlem hr. Thorkil Kristensen, som havde fået det ud af betænkningen, at der i virkeligheden var skabt megen lighed, at det kun drejer sig om promiller. Nu gjorde det ærede medlem hr. Thorkil Kristensen det, at han lagde sammenligningen mellem omsætningen til grund, og så er der i virkeligheden ikke stor forskel på den procent, private købmænd betaler af deres omsætning, og den procent, brugsforeningerne betaler af deres omsætning. Nu er det ikke en omsætningsafgift, det drejer sig om, men en indkomstskat, og man vil på en række områder kunne sige, at hvis man gik over til omsætningssynspunktet, så skulle vor indkomstskat være helt, helt anderledes. Det er som sagt en indkomstskattelov, det drejer sig om, og derfor er det en indkomstsammenligning, vi må have fat på, og ikke omsætningen.

Det resultat, jeg får ud af det, er, at trods brugsforeningernes gennemsnitlig større omsætning har de et lavere skatte-tilsvar, som det ærede medlem hr. Thorkil Kristensen også medgav. Men det er ikke for mig afgørende. Mere afgørende er, at skønt brugsforeningernes og uddelernes gennemsnitlige indkomst i den 6-årige periode

tilsammen var højere end købmændenes, var skatten lavere. En sammenligning mellem brugsforeninger og uddelere under eet på den ene side og købmænd på den anden side viser at beskatningsprocenterne for brugsforeninger og uddelere gennemgående lå lavere end for købmænd på trods af, at den første gruppes større indkomster i kraft af progressionen burde have ført til en højere beskatningsprocent end den anden gruppes. Lad mig nævne nogle enkelte tal. Hvis man tager sognekommunerne i Frederikssund skattekreds og ser på året 1952—53, vil man se, at gennemsnitlig havde brugsforeninger og uddelere i denne skattekreds en indkomst på 33 000 kr., medens købmændenes kun var gennemsnitlig 9 405 kr., men skatteprocenten for brugsforeninger og uddelere var 15,52 og for købmænd 24,05. Af den lille indtægt på ca. 9 000 kr. betaltes der 24 pct. i skat, men af den store indtægt på 33 000 kr. kun 15 pct. Ser man på Store-Heddinge skattekreds, var den gennemsnitlige indkomst for brugsforeninger og uddelere 24 000 kr. med en skatteprocent på 13,61. For købmændene var gennemsnitsindkomsten kun 9 700 kr., men skatteprocenten 19,38. Ser man på Silkeborg skattekreds, var den gennemsnitlige indtægt for brugsforeninger og uddelere 21 000 kr. med en skatteprocent på 14,67, medens gennemsnitsindkomsten for købmænd var 7 181 kr., altså kun ca. en trediedel, men til gengæld var skatteprocenten 22,73 eller 50 pct. højere end for brugsforeninger og uddelere tilsammen.

Det forekommer mig, at disse tal med al ønskelig tydelighed viser, at der ikke på det foreliggende lovgivningsgrundlag kan skabes lighed mellem de to driftsformer, den private og den kooperative.

Jeg vil endvidere sige, at det er mærkværdigt at se, hvordan brugsforeningernes formue, efter at formuens størrelse siden 1949 er blevet afgørende for deres skatte-tilsvar, ikke mere stiger nævneværdigt, ikke følger trop med den almindelige formuestigning, slet ikke følger købmændenes for-